

V kůži člena COMMANDOS

Protože dva přihlášení středoškoláci se na poslední chvíli z osobních důvodů odhlásili, sešlo se v pátek 14. 10. před budovou rektorátu UO osmnáct potenciálních studentů naší školy.

Již přesun do centra víkendového pobytu (Kníničky) byl první mírnou zátěžovou zkouškou. Na brněnskou přehradu se skupina přesunula tramvají a ze zastávky Přístaviště provedla pěší přesun s veškerým materiálem k chatě Univerzity obrany (VŠZ Kníničky). Středoškoláci byli rozděleni na dvě skupiny. Do igelitových pytlů všichni odevzdali veškerou stravu, kterou si dovezli z domova a byl jim vydán první „bojový“ úkol. Obě skupiny obdržely materiál k uvaření zeleninové polévky (velký hrnec, spoustu různé syrové zeleniny a koření) s tím, že degustační komise ve složení přítomných studentů skupiny COMMANDOS po signálu určených vedoucích skupin ohodnotí, která skupina uvařila polévku chutnější. Obě byly výborné, plichta!

Následoval pěší přesun několik set metrů severním směrem, kde si (již za tmy) všichni účastníci připravili přístřešky k přenocování. Již v zasílaných informacích účastníkům aktivity byly zakázány stany! Někteří středoškoláci si postavili přístřešek pro dva, většina pro čtyři.

Po zahlášení vedoucích podskupin středoškoláků byla realizována noční „bojová hra“. Po skupinách v časových intervalech byli středoškoláci vysíláni k mostu pod hradem Veveří, na kterém (tom mostu, nikoli na hradu) hlídkovala skupina COMMANDOS. Úkolem středoškoláků bylo bez kontaktu s kýmkoli (náhodných chodců, ale i skupin navzájem) přesunout se k mostu, odpozorovat systém hlídkování mostu a překonat jej. Po uznání splnění úkolu byly skupiny odesílány zpět do vybudované „základny“. A zbytek noci měli nárok na odpočinek.

Ještě za šera v sobotu ráno byl vyhlášen budíček a středoškoláci si sami (určeným žákem) odřídili patnáctiminutovou rozcvičku. Následovalo zrušení přístřešků, sbalení veškerého materiálu a přesun k přehradě (k loděnici UO). Ještě na lačno byli středoškoláci mírně fyzicky otestováni (kliky po dobu 60 sekund, sed-lehy po dobu 30 sekund a skok snožmo z místa). Některé výkony byly opravdu dobré! Následovalo dohledání shozu proviantu. Jeden z igelitových pytlů z páteční odebrané stravy byl umístěn v okruhu cca 100 metrů od střechy loděnice; druhý zůstal schovaný v loděnici s očekáváním, jak se středoškoláci zachovají, když zhruba polovina z nich nebude mít

co jíst. Protože jim od počátku akce byla vštěpována myšlenka nezbytnosti kolektivního řešení úkolů, nenašel se mezi nimi žádný sobec-otesánek a poctivě se o nalezenou stravu rozdělili. Až poté jim byla vrácena druhá polovina jejich proviantu.

Co by to bylo za ráno, kdyby neproběhla osobní (případně kolektivní) hygiena. A tak se nejdříve středoškolačky-dívky za kontroly přítomné studentky-přítelkyně jednoho z komandosáků vnořily po krk na několik sekund do ne nejteplejší vody přehrady, aby je následně vystřídala skupina chlapců. Všichni si lázeň pochvalovali!

Ve čtyřech skupinách absolvovali orientační závod, na jehož asi tříkilometrové trase měli na čtyřech kontrolních bodech vyhledat části zprávy, kterou měli v cíli oznámit. Všechny skupiny správně složily zprávu „Chceme být studenty Univerzity obrany“. Kromě tohoto úkolu si měli na třech orientačně určených místech osy přesunu zapamatovat maximum údajů tak, aby mohli odpovědět na otázky v cíli.

Následně středoškoláci po týmech překonávali na raftech brněnskou přehradu na její šířku. Když soutěž, tak musela být stanovena i motivace. Nejlepší ze čtyř soutěžících týmů si po vyhodnocení pořadí odcvičili po dvaceti klicích, soutěžící na druhém místě po patnácti klicích, třetí místo bylo honorováno deseti kliky a čtvrté pěti kliky. Pokud se někomu jeví tato motivace poněkud divná, zde je vysvětlení. Po pohybové aktivitě vylučuje mozek endorfin – hormon dobré nálady. A proto, aby se i poslední tým usmíval, měl možnost dvaceti kliky vyloučit nejvíce endorfinu a vítězové měli důvod mít koutky úst pod osou „x“ (a byli škarohlídy).

V závěrečném bloku zdravotnické přípravy si středoškoláci vyzkoušeli některé činnosti související s poskytnutím první pomoci (svépomoci i vzájemné pomoci) a transportu raněného. Zde opět sehráli velmi pozitivní roli přítomní komandosáci, kteří středoškolákům ukázali i některé „vojenské“ postupy a používané prostředky a materiály.

Autor: Zdeněk Flasar